

MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI

Anul 180 (XXIV) — Nr. 68

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 27 ianuarie 2012

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 1.202 din 20 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 pct. 1 lit. a) și pct. 5, precum și art. 33 alin. (4) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței.....	2–4
Decizia nr. 1.424 din 25 octombrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 153 alin. (6) și (7) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal și art. 44 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală	4–6
Decizia nr. 1.491 din 15 noiembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Decretului nr. 186/1961 privind aderarea Republicii Populare Române la Convenția pentru recunoașterea și executarea sentințelor arbitrale străine, adoptată la New York, la 10 iunie 1958	6–7
Decizia nr. 1.499 din 15 noiembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 50 alin. (1) lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor	8–9
Decizia nr. 1.534 din 28 noiembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar.....	9–12
Decizia nr. 1.535 din 28 noiembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar.....	13–15
ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI	
20. — Ordin privind dispunerea radierii din Registrul general al instituțiilor financiare nebancale a Societății Comerciale MIDAL LEASING IFN — S.A.....	15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 1.202**

din 20 septembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 pct. 1 lit. a) și pct. 5, precum și art. 33 alin. (4) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 pct. 1 și pct. 5, precum și art. 33 alin. (4) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Gamiel Construct” — S.R.L. din Slatina în Dosarul nr. 1.093/104/2010 al Tribunalului Olt — Secția comercială și de contencios administrativ și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.072D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 20 septembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.093/104/2010, **Tribunalul Olt — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (1) pct. 1 și pct. 5, precum și art. 33 alin. (4) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Gamiel Construct” — S.R.L. din Slatina într-o cauză având ca obiect deschiderea procedurii insolvenței.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul arată că dispozițiile legale criticate contravin dispozițiilor art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (1), (2) și alin. (3) teza întâi privind accesul liber la justiție și art. 124 alin. (2) privind înfăptuirea justiției din Constituție.

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate, prin care legiuitorul a definit starea de insolvență, termenul de debitor aflat în insolvență și a instituit o prezumție absolută de insolvență, sunt neconstituționale, deoarece au ca efect încălcarea principiului constituțional privind egalitatea în fața legii prin introducerea unui privilegiu absolut care favorizează creditorul în raporturile sale cu debitorul și a celui potrivit căruia părțile au dreptul la un proces echitabil.

Totodată, autorul excepției susține că prevederile art. 3 pct. 1 lit. a) din Legea nr. 85/2006 încalcă și prevederile art. 124 alin. (2) din Constituție, deoarece privilegiul acordat creditorului

potrivit dispozițiilor legale menționate, pus în contrapondere cu sancțiunea pe care art. 33 alin. (4) din aceeași lege o instituie pentru contestarea stării de insolvență, afectează în mod cert imparțialitatea și egalitatea justiției prin raportare la cele două părți, judecătorul-sindic fiind obligat să aplice un tratament favorizator creditorului, în detrimentul debitorului care contestă starea de insolvență, sancționându-l pentru simplul motiv că acesta s-a prevalat de un drept recunoscut de lege, aspecte ce reprezintă o înfrângere a principiilor imparțialității justiției și egalității ei pentru toți.

De asemenea, art. 33 alin. (4) din Legea nr. 85/2006 stabilește regula potrivit căreia, atunci când contestația la deschiderea procedurii insolvenței este respinsă de către judecătorul-sindic, doar administratorul judiciar sau creditorii care dețin minimum 20% din valoarea masei credale mai pot propune un plan de reorganizare. Din aceasta rezultă că principala persoană interesată de continuarea activității și de redresarea economică, debitorul, este exclusă din rândul celor care pot propune un plan de reorganizare doar pentru simplul fapt că și-a exercitat un drept procedural recunoscut de lege, și anume dreptul de a contesta. În opinia autorului, discriminarea la care debitorul este supus doar pentru că și-a exercitat un drept este evidentă, iar efectul acesteia se materializează în limitarea posibilității lui de a-și reorganiza activitatea.

Tribunalul Olt — Secția comercială și de contencios administrativ consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât dispozițiile legale criticate nu conțin norme contrare prevederilor constituționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, așa cum rezultă din actul de sesizare, îl constituie prevederile art. 3 alin. (1) pct. 1 și pct. 5, precum și art. 33 alin. (4) din Legea nr. 85/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, astfel cum a fost formulat de instanță. În realitate, din motivarea excepției de neconstituționalitate, Curtea reține că autorul acesteia critică numai 3 pct. 1 lit. a), pct. 5 și art. 33 alin. (4) din Legea nr. 85/2006, texte asupra cărora urmează a se pronunța prin prezenta decizie. Textele legale criticate, în forma indicată de autorul excepției de neconstituționalitate, aveau următorul conținut:

— Art. 3 pct. 1 lit. a) și pct. 5:

„În înțelesul prezentei legi, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

1. *insolvența este acea stare a patrimoniului debitorului care se caracterizează prin insuficiența fondurilor bănești disponibile pentru plata datoriilor certe, lichide și exigibile:*

a) *insolvența este prezumată ca fiind vădită atunci când debitorul, după 30 de zile de la scadență, nu a plătit datoria sa față de unul sau mai mulți creditori;*

[...]

5. *debitorul este persoana fizică sau persoana juridică de drept privat, care face parte din una dintre categoriile prevăzute la art. 1 și care este în stare de insolvență.”;*

— Art. 33 alin. (4):

„Dacă judecătorul-sindic stabilește că debitorul este în stare de insolvență, îi va respinge contestația și va deschide, printr-o sentință, procedura generală, situație în care un plan de reorganizare poate fi formulat numai de către administratorul judiciar sau de către creditorii deținând împreună sau separat minimum 20% din valoarea masei credale și numai dacă aceștia își exprimă intenția de a depune un plan în termenul prevăzut la art. 59 alin. (1), respectiv la art. 60 alin. (2).”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (1), (2) și alin. (3) teza întâi privind accesul liber la justiție și art. 124 alin. (2) privind înfăptuirea justiției din Constituție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

I. Autorul excepției susține neconstituționalitatea textelor art. 3 pct. 1 lit. a) din Legea nr. 85/2006 în forma avută de aceste texte anterior modificării aduse acestora prin art. 1 pct. 1 din Legea nr. 169/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 505 din 21 iulie 2010. În urma modificării aduse, textul art. 3 pct. 1 lit. a) are următoarea redactare: „a) *insolvența este prezumată ca fiind vădită atunci când debitorul, după 90 de zile de la scadență, nu a plătit datoria sa față de creditor; prezumția este relativă.”;*

Noul text legal nu numai că nu preia soluția legislativă cuprinsă în reglementarea contestată, dar este chiar în sensul dorit de autorul excepției.

Având în vedere Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea urmează a analiza pe fond textul în forma anterioară modificării, întrucât acesta este incident în litigiul aflat pe rolul instanței judecătorești.

II. Curtea constată că s-a pronunțat în numeroase cazuri asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 pct. 1 și pct. 5 și art. 33 alin. (4) din Legea nr. 85/2006, statuând că acestea sunt constituționale, în acest sens fiind Decizia nr. 59 din 14 ianuarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 184 din 23 martie 2010, Decizia nr. 583 din 5 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 584 din 18 august 2011, și Decizia nr. 954 din 30 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 801 din 23 noiembrie 2007.

Referitor la pretinsa neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 pct. 1 lit. a) raportat la prevederile art. 16 din Constituție, Curtea a reținut că acestea instituie o prezumție de insolvență pentru comerciantul debitor care nu stinge o datorie certă, lichidă și exigibilă după 30 de zile de la scadență, însă instituirea acestei prezumții, cu consecința răsturnării probei în sarcina debitorului, este justificată de necesitatea asigurării celerității în desfășurarea procedurii insolvenței, principiu recunoscut pentru desfășurarea raporturilor de drept comercial, precum și de nevoia de a se evita obligația creditorului de a dovedi starea de insolvență, fapt ce ar fi imposibil în condițiile în care acesta nu

are acces la documentele debitorului și la datele privind disponibilitățile bănești ale acestuia.

Totodată, Curtea a reținut că, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, legiuitorul se bucură de atributul exclusiv de a stabili normele privind procedura de judecată, putând institui prevederi speciale în vederea reglementării unor situații deosebite. O situație deosebită o reprezintă și starea de insolvență, cauzată de culpa debitorului constând în neplata unei creanțe certe, lichide și exigibile, având un anumit cuantum, într-un termen de 30 de zile și care, sub imperiul celerității specifice soluționării raporturilor comerciale, a impus adoptarea unei proceduri speciale ce are drept scop protejarea patrimoniului debitorului și reîntregirea acestuia, în cazurile în care a fost diminuat prin acte juridice frauduloase, urmărind în același timp valorificarea cu eficiență sporită a activelor debitorului, în vederea satisfacerii într-o măsură cât mai mare a creanțelor creditorilor.

Acest mod de reglementare este în deplin acord cu principiul constituțional al egalității în drepturi, care, după cum s-a statuat în numeroase rânduri în jurisprudența Curții Constituționale, presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea, el nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții juridice diferite pentru situații diferite.

Cu privire la critica de neconstituționalitate raportată la prevederile art. 21 din Constituție, Curtea a reținut că o atare susținere este lipsită de temei, întrucât accesul liber la justiție, ca de altfel orice drept fundamental, consacrat ca atare de Constituție, are caracter legitim numai în măsura în care este exercitat cu bună-credință, în limite rezonabile, cu respectarea drepturilor și intereselor în egală măsură ocrotite ale celorlalte subiecte de drept. Stabilirea de către legiuitor a acestor limite nu aduce nicio îngrădire dreptului în sine, ci, dimpotrivă, creează premisele valorificării sale în concordanță cu exigențele generale proprii unui stat de drept.

Referitor la pretinsa neconstituționalitate a art. 3 pct. 1 lit. a) prin raportare la art. 124 alin. (2) din Constituție, Curtea reține că procedura insolvenței este o procedură specială, concursuală, iar instituirea prezumției de insolvență pentru comerciantul debitor care nu stinge o datorie după 30 de zile de la scadență, cu consecința răsturnării probei în sarcina debitorului, este justificată de necesitatea asigurării celerității în desfășurarea procedurii insolvenței.

Cu privire la critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 33 alin. (4) din Legea nr. 85/2006, raportat la art. 16 alin. (1) și art. 21 din Constituție, Curtea a reținut că acestea au în vedere, de fapt, doar interzicerea debitorului de a mai solicita reorganizarea judiciară după ce anterior a contestat existența stării de insolvență, iar contestația i-a fost respinsă. În legătură cu aceasta, Curtea a constatat că garantarea libertății economice trebuie să aibă loc, în mod egal, pentru toți cei care desfășoară o activitate economică. Astfel, garantarea drepturilor comercianților debitori nu poate aduce prejudicii drepturilor creditorilor. Prin urmare, limitarea exercițiului unor drepturi ale debitorilor care nu și-au exercitat voluntar obligațiile de plată apare ca justificată cu prilejul desfășurării procedurii insolvenței ce urmărește tocmai acoperirea pasivului acestora prin satisfacerea creanțelor creditorilor.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Curtea mai observă că dispozițiile art. 3 pct. 5 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței nu relevă niciun fine de neconstituționalitate, aceste prevederi conținând doar o definiție cu care operează legea menționată, legiuitorul fiind competent, cu respectarea dispozițiilor constituționale, să stabilească cadrul legal necesar reglementării acestui domeniu.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 pct. 1 lit. a) și pct. 5, precum și art. 33 alin. (4) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Gamiel Construct” — S.R.L. din Slatina în Dosarul nr. 1.093/104/2010 al Tribunalului Olt — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.424

din 25 octombrie 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 153 alin. (6) și (7)
din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal și art. 44 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003
privind Codul de procedură fiscală**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Daniela Maftei.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 153 alin. (6) și (7) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal și art. 44 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Răzvan-Ovidiu Țugui în Dosarul nr. 2.963/54/2009 al Curții de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.023D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 17 septembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.963/54/2009, **Curtea de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea**

Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 153 alin. (6) și (7) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal și art. 44 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Răzvan-Ovidiu Țugui.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile art. 153 din Codul fiscal, prin faptul că permite organelor fiscale competente să înregistreze, din oficiu, în scopuri de TVA, toate persoanele care sunt obligate să solicite înregistrarea, fără existența unei cereri anterioare provenite de la persoana în cauză, sunt neconstituționale, încălcând prevederile constituționale ale art. 40, 45 și ale art. 135 alin. (1) și (2) lit. a). În continuare, arată că și dispozițiile art. 44 alin. (3) din Codul de procedură fiscală sunt neconstituționale, fără a motiva în ce constă neconstituționalitatea acestora.

Curtea de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 153 alin. (6) și (7) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 23 decembrie 2003, și art. 44 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 31 iulie 2007. Deși dispozițiile art. 153 alin. (6) și (7) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal au fost modificate și completate, având în vedere Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea se va pronunța asupra dispozițiilor din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal aplicabile cauzei, astfel cum instanța de contencios a fost sesizată prin încheiere.

— Art. 153 alin. (6) și (7) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal:

„(6) Organele fiscale competente vor înregistra în scopuri de TVA, conform prezentului articol, toate persoanele care, în conformitate cu prevederile prezentului titlu, sunt obligate să solicite înregistrarea, conform alin. (1), (2), (4) sau (5).

(7) În cazul în care o persoană este obligată să se înregistreze, în conformitate cu prevederile alin. (1), (2), (4) sau (5), și nu solicită înregistrarea, organele fiscale competente vor înregistra persoana respectivă din oficiu.”;

— Art. 44 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală: *„Comunicarea prin publicitate se face prin afișarea, concomitent, la sediul organului fiscal emitent și pe pagina de internet a Agenției Naționale de Administrare Fiscală, a unui anunț în care se menționează că a fost emis actul administrativ fiscal pe numele contribuabilului. În cazul actelor administrative emise de organele fiscale prevăzute la art. 35, afișarea se face, concomitent, la sediul acestora și pe pagina de internet a autorității administrației publice locale respective. În lipsa paginii de internet proprii, publicitatea se face pe pagina de internet a consiliului județean. În toate cazurile, actul administrativ fiscal se consideră comunicat în termen de 15 zile de la data afișării anunțului.”*

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 40 referitor la dreptul de asociere, art. 45 referitor la libertatea economică și art. 135 alin. (1) și (2) lit. a) referitor la economia României.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată, referitor la încălcarea art. 40 din Constituție, că instanța de contencios constituțional a statuat că principiul libertății de asociere nu are în vedere constituirea de „asociații” care au ca obiect desfășurarea de activități cu scop patrimonial, ceea ce legea califică drept societăți comerciale, ci, așa cum rezultă din formula redacțională a textului, se referă la constituirea unor subiecte colective de o altă natură juridică și cu altă finalitate, cum sunt asociațiile fără scop patrimonial, partidele politice sau sindicatele. Sub acest aspect, prin sintagma *„[...] și în alte forme de asociere”*, legiuitorul constituțional a avut în vedere, prin această formulă mai largă, entități colective cu naturi juridice și finalități similare celor menționate, iar nu societăți comerciale. Așa fiind, Curtea constată că dispozițiile art. 40 din Legea fundamentală nu au incidență în cauza dedusă controlului.

În ceea ce privește invocarea prevederilor constituționale ale art. 45 și art. 135 alin. (1) și (2) lit. a), Curtea constată că, în jurisprudența sa constantă, instanța de contencios constituțional a statuat că libertatea economică reglementată de prevederile art. 45 din Legea fundamentală nu este absolută; atât accesul

liber al persoanei la o activitate economică, cât și exercitarea acestuia se desfășoară *„în condițiile legii”*. De asemenea, prevederile constituționale ale art. 135 alin. (1), potrivit cărora economia României este economie de piață, bazată pe libera inițiativă și concurență, trebuie interpretate și aplicate în concordanță cu cele ale alin. (2) lit. a) și b) al aceluiași articol, care prevăd obligația statului de a asigura libertatea comerțului, protecția concurenței loiale, crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție, precum și protejarea intereselor naționale în activitatea economică.

Totodată, Curtea constată că înregistrarea în scopuri de TVA efectuată din oficiu, de către organele fiscale competente, nu este o operațiune efectuată aleatoriu. Dispozițiile art. 153 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal dispun în sensul că pot fi înregistrate, din oficiu, acele persoane impozabile care realizează sau intenționează să realizeze o activitate economică ce implică operațiuni taxabile și/sau scutite de taxa pe valoare adăugată cu drept de deducere și care nu au solicitat înregistrarea. Astfel, critica potrivit căreia înregistrarea se poate realiza fără existența unei cereri anterioare provenite de la persoana în cauză, nu poate fi reținută, tocmai nerespectarea obligației prevăzute de textul de lege criticat în sarcina persoanelor impozabile ducând la acțiunea din oficiu a organelor fiscale.

Așa fiind, Curtea va respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 153 alin. (6) și (7) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal ca neîntemeiată.

În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 44 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, Curtea constată că autorul excepției nu a indicat nicio prevedere constituțională care ar fi încălcată de dispozițiile atacate. Astfel, așa cum prevede art. 2 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, sunt neconstituționale numai prevederile legale care încalcă dispozițiile sau principiile Constituției. De asemenea, conform art. 10 alin. (2) din aceeași lege, sesizările adresate Curții trebuie motivate, iar potrivit art. 144 lit. d) din Legea fundamentală și art. 29 din Legea nr. 47/1992, Curtea este competentă să se pronunțe numai în limitele sesizării. Dacă instanța de contencios constituțional s-ar socoti competentă să se pronunțe asupra unei asemenea excepții, ea s-ar substitui părții în ceea ce privește invocarea motivului de neconstituționalitate ridicat, exercitând astfel din oficiu controlul de constituționalitate, ceea ce este inadmisibil. Mai mult, prin Decizia nr. 536 din 28 aprilie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 482 din 7 iulie 2011, Curtea a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 44 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală sunt neconstituționale în măsura în care se interpretează în sensul că organul fiscal emitent poate să procedeze la comunicarea actului administrativ fiscal prin publicitate, cu înlăturarea nejustificată a ordinii de realizare a modalităților de comunicare prevăzute la art. 44 alin. (2) lit. a)—d) din aceeași ordonanță. Așa fiind, Curtea va respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 44 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală ca inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 153 alin. (6) și (7) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de Răzvan-Ovidiu Țugui în Dosarul nr. 2.963/54/2009 al Curții de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal.

2. Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 44 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 octombrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.491

din 15 noiembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Decretului nr. 186/1961 privind aderarea Republicii Populare Române la Convenția pentru recunoașterea și executarea sentințelor arbitrale străine, adoptată la New York, la 10 iunie 1958

Acsinte Gaspar	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent-șef

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 27 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 739/1.285/2010, **Tribunalul Comercial Cluj a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Decretului nr. 186/1961 privind aderarea Republicii Populare Române la Convenția pentru recunoașterea și executarea sentințelor arbitrale străine, adoptată la New York, la 10 iunie 1958.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Sanex” — S.A. din Cluj-Napoca într-o cauză având ca obiect recunoașterea și încuviințarea executării unei hotărâri arbitrale străine.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că Decretul nr. 186/1961 permite pronunțarea unei hotărâri judecătorești prin care o persoană să fie obligată să îndeplinească anumite prestații sau să suporte anumite consecințe patrimoniale negative fără asigurarea unui control judiciar efectiv. Cât timp instanța de recunoaștere și de încuviințare a executării unei hotărâri arbitrale străine este transformată, prin dispozițiile legale criticate, într-un simplu oficiu al instanței care a pronunțat hotărârea, fără posibilitatea de a verifica condițiile de valabilitate a acesteia, accesul liber la justiție este unul iluzoriu.

Tribunalul Comercial Cluj apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, în condițiile în care dispozițiile unicului articol al Decretului nr. 186/1961 exprimă voința statului român de a adera la dispozițiile Convenției pentru recunoașterea și executarea sentințelor arbitrale străine,

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Decretului nr. 186/1961 privind aderarea Republicii Populare Române la Convenția pentru recunoașterea și executarea sentințelor arbitrale străine, adoptată la New York, la 10 iunie 1958, excepție ridicată de Societatea Comercială „Sanex” — S.A. din Cluj-Napoca în Dosarul nr. 739/1.285/2010 al Tribunalului Comercial Cluj și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.522D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, critica vizând aspecte referitoare la interpretarea și aplicarea dispozițiilor Decretului nr. 186/1961 de către instanțele judecătorești, aspecte ce excedează competenței de control a Curții Constituționale.

adoptată la New York, la 10 iunie 1958. Aceste dispoziții nu pot contraveni nici Constituției în vigoare la momentul respectiv și nici celei actuale, deoarece manifestarea de voință a statului român de a deveni parte semnatară a convenției respective reprezintă o expresie a suveranității sale, consacrată atât prin art. 17 din Constituția Republicii Populare Române din 1952, cât și prin art. 1 alin. (1) din actuala Lege fundamentală.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, textele de lege criticate fiind în deplină concordanță cu prevederile constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile Decretului nr. 186/1961 privind aderarea Republicii Populare Române la Convenția pentru recunoașterea și executarea sentințelor arbitrale străine, adoptată la New York, la 10 iunie 1958, cuprinse în articolul unic, potrivit căruia „*Republica Populară Română aderă la Convenția pentru recunoașterea și executarea sentințelor arbitrale străine, adoptată la New York, la 10 iunie 1958, cu următoarele rezerve:*

Republica Populară Română va aplica Convenția numai la diferendele rezultate din raporturi de drept contractuale sau necontractuale care sunt considerate comerciale de către legislația sa națională.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Decretului nr. 186/1961 privind aderarea Republicii Populare Române la Convenția pentru recunoașterea și executarea sentințelor arbitrale străine, adoptată la New York, la 10 iunie 1958, excepție ridicată de Societatea Comercială „Sanex” — S.A. din Cluj-Napoca în Dosarul nr. 739/1.285/2010 al Tribunalului Comercial Cluj.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 noiembrie 2011.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent-șef,
Mihaela Senia Costinescu

Republica Populară Română va aplica Convenția la recunoașterea și executarea sentințelor date pe teritoriul unui alt stat contractant. În ce privește sentințele date pe teritoriul unor state necontractante, Republica Populară Română va aplica Convenția numai pe baza reciprocității stabilite prin înțelegerea prin înțelegerea între părți.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 11 alin. (2) — *Dreptul intern și dreptul internațional*, art. 20 alin. (2) — *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, art. 21 — *Accesul liber la justiție* și în art. 24 — *Dreptul la apărare*. De asemenea, sunt considerate a fi încălcate și prevederile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și ale art. 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile Decretului nr. 186/1961 consacră aderarea României la Convenția pentru recunoașterea și executarea sentințelor arbitrale străine, adoptată la New York, la 10 iunie 1958, cu anumite rezerve sub aspectul aplicabilității convenției, pe de o parte, exclusiv cu privire la diferendele rezultate din raporturi de drept contractuale sau necontractuale care sunt considerate comerciale, și, pe de altă parte, numai în condiții de reciprocitate stabilite prin înțelegerea între părți, în ce privește sentințele date pe teritoriul unor state necontractante.

Curtea reține că autorul excepției își întemeiază critica pe ipoteza în care instanța judecătorească ar considera că aplicarea Convenției pentru recunoașterea și executarea sentințelor arbitrale străine exclude sarcina probării faptului că hotărârea arbitrală străină are caracter definitiv potrivit legii statului în care hotărârea a fost pronunțată, obligație prevăzută de art. 167 alin. (1) lit. c) și de art. 171 din Legea nr. 105/1992 privind reglementarea raporturilor de drept internațional privat.

Or, ținând seama de obiectul de reglementare al Decretului nr. 186/1961, precum și de motivele invocate de autorul excepției, Curtea urmează a respinge critica ca fiind inadmisibilă, aspectele învederate Curții vizând în mod exclusiv modul de aplicare a actului normativ de către instanțele judecătorești române.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.499

din 15 noiembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 50 alin. (1) lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor

Acsinte Gaspar	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 50 alin. (1) lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor, excepție ridicată de Societatea Comercială U.P.C. România — S.R.L. din București în Dosarul nr. 10.754/314/2009 al Tribunalului Suceava — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.669D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 27 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 10.754/314/2009, **Tribunalul Suceava — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 50 alin. (1) lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială U.P.C. România — S.R.L. din București într-o cauză având ca obiect soluționarea unui recurs formulat împotriva unei sentințe civile.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, în esență, autorul acesteia susține că prin dispozițiile legale în baza cărora societatea a fost sancționată este calificată drept contravenție doar fapta comerciantului, iar nu și cea a consumatorului, de a nu respecta clauzele contractuale. Or, această discriminare nu se poate justifica prin faptul că persoana care are calitatea de consumator este partea cea mai slabă a contractului și, prin urmare, trebuie să i se instituie un regim de protecție sporit. Atribuirea în sarcina unei autorități naționale constituite pentru protecția drepturilor consumatorilor a posibilității de a analiza și de a aprecia modalitatea de executare a obligațiilor contractuale de către comerciant și de a aplica o sancțiune contravențională acestuia este de natură a contraveni dreptului la un proces echitabil, care să respecte garanțiile de independență și imparțialitate.

Tribunalul Suceava — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal apreciază că nu sunt întemeiate criticile de neconstituționalitate aduse dispozițiilor art. 50 alin. (1) lit. c)

din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului a transmis punctul său de vedere cu Adresa nr. 12.401 din 31 ianuarie 2011, înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 3 din 5 ianuarie 2011, și apreciază că dispozițiile criticate sunt constituționale, întrucât drepturile cetățenilor care au calitatea de consumatori și obligațiile corelative ale agenților economici au caracter de protecție împotriva unor practici abuzive, iar nu discriminatoriu.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 50 alin. (1) lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 208 din 28 martie 2007, care au următorul conținut: „(1) *Constituie contravenții, dacă nu au fost săvârșite în astfel de condiții încât, potrivit legii penale, să fie considerate infracțiuni, și se sancționează după cum urmează: [...]*

c) încălcarea dispozițiilor art. 5, art. 7 lit. b) prima, a 2-a și a 5-a liniuță, lit. c) a 3-a și a 4-a liniuță, art. 9, art. 10 lit. a) — f), h) și i), art. 11 și art. 14, cu amendă contravențională de la 2.000 lei la 20.000 lei;”.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) — *Egalitatea în drepturi*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, în ceea ce privește constituționalitatea Ordonanței Guvernului nr. 21/1992, în ansamblu, Curtea, prin Decizia nr. 277 din 1 iulie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 635 din 5 septembrie 2003, a stabilit, în esență, că „Drepturile cetățenilor care au calitatea de consumatori și obligațiile corelative ale agenților economici, prevăzute de Ordonanța Guvernului nr. 21/1992, au caracter de protecție împotriva unor practici abuzive, și nicidecum discriminatoriu, acestea fiind adecvate poziției specifice a consumatorilor în raporturile cu producătorii și comercianții care beneficiază de plata prețului pentru produsul vândut”.

Prin aceeași decizie, Curtea a mai reținut că „funcționarea normală a economiei de piață este perfect compatibilă cu măsurile de protecție a consumatorilor, iar libertatea comerțului

și protejarea intereselor naționale în activitatea economică nu numai că nu sunt incompatibile cu fixarea unor reguli privind calitatea produselor sau a serviciilor prestate, dar acestea sunt impuse de alte obligații ce revin statului, și anume cea prevăzută la art. 135 alin. (2) lit. f) din Constituție cu privire la crearea condițiilor necesare pentru creșterea calității vieții”.

Așa fiind, reglementarea cadrului legal, inclusiv în ceea ce privește regimul sancționator în cazul nerespectării obligațiilor prevăzute de lege în acest domeniu, constituie atributul exclusiv al legiuitorului. Prin textul de lege criticat este calificată drept contravenție și sancționată încălcarea de către prestatorii de servicii a obligației de a respecta condițiile prescrise sau declarate, precum și clauzele prevăzute în contracte. Or, dispoziția legală nu aduce atingere sub niciun aspect principiului egalității în fața legii și a autorităților publice și nu instituie un tratament juridic discriminatoriu între consumatori și prestatorii

de servicii, întrucât, prin ipoteză, aceștia nu se află într-o situație juridică identică. În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat principiul conform căruia egalitatea în drepturi a cetățenilor nu înseamnă uniformitate, iar violarea acestui principiu există numai atunci când se aplică un tratament diferențiat unor cazuri egale, fără o motivare obiectivă și rezonabilă sau dacă există o disproporție între scopul urmărit prin tratamentul inegal și mijloacele folosite.

În plus, prin Decizia nr. 74 din 13 iulie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 189 din 22 iulie 1994, Curtea Constituțională a statuat că „drepturile fundamentale prevăzute de Constituție se aplică cetățenilor, iar în ceea ce privește persoanele juridice numai în măsura în care, printr-o anumită reglementare privind aceste persoane, sunt afectate indirect drepturile fundamentale ale cetățenilor”.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 50 alin. (1) lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor, excepție ridicată de Societatea Comercială U.P.C. România — S.R.L. din București în Dosarul nr. 10.754/314/2009 al Tribunalului Suceava — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 noiembrie 2011.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent-șef,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.534

din 28 noiembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent-șef

sectorul bugetar, precum și a ordonanței de urgență în ansamblul său, excepție ridicată de Maria Trandabăț, Szekeres Csiki Iosif și Teodor Gavrilesco în dosarele nr. 18.884/4/2010, nr. 28.258/299/2009 și nr. 13.037/196/2010 ale Judecătoriei Sectorului 4 București, Judecătoriei Sectorului 1 București și Judecătoriei Brăila și care formează obiectul dosarelor nr. 4.691D/2010, nr. 146D/2011 și nr. 204D/2011.

Dezbaterile inițiale au avut loc la data de 29 septembrie 2011 și au fost consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a dispus conexarea dosarelor nr. 146D/2011 și nr. 204D/2011 la Dosarul nr. 4.691D/2010, care este primul înregistrat și, având în vedere imposibilitatea constituirii majorității prevăzute de art. 51 alin. (1) teza a doua din Legea nr. 47/1992, precum și necesitatea lămuririi suplimentare a unor aspecte, în temeiul dispozițiilor art. 58 alin. (4) din Legea

Cu participarea în ședința din data de 25 octombrie 2011 a reprezentantului Ministerului Public, procuror Daniela Maței.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din

nr. 47/1992, a dispus repunerea cauzei pe rol pentru data de 25 octombrie 2011.

Dezbaterile din ședința publică ce a avut loc la data de 25 octombrie 2011 au fost consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când, în temeiul art. 57 și art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea a dispus amânarea pronunțării pentru data de 2 noiembrie 2011. La această dată, având în vedere imposibilitatea constituirii legale a completului de judecată potrivit art. 58 alin. (1) teza întâi din Legea nr. 47/1992, Curtea a dispus, în temeiul art. 57 din Legea nr. 47/1992, amânarea pronunțării pentru data de 10 noiembrie 2011, când, având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea a dispus, în temeiul art. 57 și art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, amânarea pronunțării pentru data de 28 noiembrie 2011, dată la care a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 12 mai 2010, 15 noiembrie 2010 și 31 ianuarie 2011, pronunțate în dosarele nr. 18.884/4/2010, nr. 28.258/299/2009 și nr. 13.037/196/2010, **Judecătoria Sectorului 4 București, Judecătoria Sectorului 1 București și Judecătoria Brăila a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, ale art. 1 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009, respectiv ale art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009**, excepție ridicată de Maria Trandabăț, Szekeres Csiki Iosif și Teodor Gavrilesca în cauze având ca obiect soluționarea unor contestații la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că ordonanța de urgență criticată încalcă art. 115 alin. (4) din Constituție, întrucât argumentele Guvernului reținute în preambulul ordonanței de urgență relevă utilitatea și rațiunea reglementării, fără a demonstra însă existența situației extraordinare, noțiune ce implică un grad ridicat de abatere de la obișnuit. Se mai arată că, de esența situației extraordinare este și durata scurtă în timp a acesteia, or, în situația de față, caracterul extraordinar al reglementării criticate devine unul ce ține de sfera situației obișnuite; în acest sens, se arată că, începând din anul 2008, Guvernul a recurs la emiterea ordonanțelor de urgență pentru a prelungi în timp executarea hotărârilor judecătorești. Mai mult, primul astfel de act, respectiv Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2008, a fost declarat neconstituțional tocmai pentru că implicațiile financiare legate de punerea în executare a hotărârilor judecătorești nu se constituie într-o „situație extraordinară”. Alte ordonanțe de urgență au prelungit succesiv executarea hotărârilor judecătorești, ajungându-se, în prezent, ca executarea să aibă o durată potențială de 6 ani și 7 luni, calculată la data de 31 decembrie 2014. Se consideră că dispozițiile legale criticate contravin și art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție, întrucât, în privința funcționarilor publici, eșalonarea plății sumelor de bani rezultate din titluri executorii trebuia adoptată prin lege organică.

De asemenea, se consideră încălcate și prevederile art. 1 alin. (4) din Constituție, ordonanța de urgență a Guvernului criticată reprezentând o ingerință în actul de justiție atât prin faptul că modifică o hotărâre judecătorească ce trebuie executată de îndată, cât și prin faptul că eșalonarea plății sumelor de bani cuprinse în titluri executorii nu s-a realizat și prin acordul creditorului.

Se apreciază că sunt încălcate prevederile art. 16 din Constituție, întrucât Guvernul, ca debitor, se află într-o poziție privilegiată față de ceilalți debitori, putând proroga executarea hotărârilor judecătorești. De asemenea, se creează o situație de discriminare între creditorii care dețineau titluri executorii înainte de adoptarea ordonanței de urgență și cei ce au obținut astfel de titluri după adoptarea acesteia, întrucât cei din urmă nu sunt afectați de măsurile prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009.

În privința încălcării art. 21 din Constituție, se arată că autoritățile statale nu se pot prevala de lipsa fondurilor necesare executării unei hotărâri judecătorești îndreptate împotriva lor decât în anumite situații de excepție, când se poate prelungi executarea acestora, dar nu mai mult de 2 ani și 7 luni, apreciat ca termen rezonabil (în acest sens, este citată Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 7 mai 2002, pronunțată în Cauza *Burdov 1 împotriva Rusiei*). Se mai arată că există o incertitudine reală în ceea ce privește durata în timp a executării hotărârilor judecătorești ce privesc drepturi salariale ale personalului bugetar, ceea ce demonstrează faptul că Guvernul și-a încălcat obligația de a le executa într-un termen rezonabil, precis determinat.

Se consideră că dispozițiile legale criticate contravin și art. 135 alin. (2) lit. f) din Constituție, întrucât statul nu își îndeplinește obligația de a crea condițiile necesare pentru creșterea calității vieții.

De asemenea, este încălcat și dreptul de proprietate privată al creditorului, întrucât sumele aferente titlurilor executorii se cuvin pentru munca deja prestată și, prin urmare, aceste creanțe reprezintă bunuri protejate de art. 44 din Constituție.

Toate acestea demonstrează încălcarea atât a art. 15 alin. (1) din Constituție, în virtutea căruia activitatea legiuitorului originar și a celui delegat trebuie să garanteze exercitarea drepturilor și liberților fundamentale, cât și a art. 53 din moment ce măsurile criticate nu pot fi justificate prin necesitatea apărării securității naționale.

Judecătoria Sectorului 4 București și Judecătoria Brăila apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată, invocând, în acest sens, jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Judecătoria Sectorului 1 București apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este întemeiată, dispozițiile legale criticate încălcând art. 16, art. 21 și art. 44 alin. (2) din Constituție. Se arată că debitorul nu poate stabili în mod unilateral termene în care să își execute propria obligație și că lipsa termenelor clare, determinate pentru achitarea sumelor de bani cuprinse în titluri executorii, are drept consecință încălcarea cerințelor de echitabilitate a procesului. În fine, imposibilitatea creditorilor de a obține executarea creanțelor lor reprezintă o ingerință în dreptul la respectarea bunurilor acestora; totodată, se apreciază că termenul de 3 ani în care urmează a fi executate obligațiile bănești este unul exagerat.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale

criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 416 din 18 iunie 2009, cu modificările și completările ulterioare.

Autorii excepției apreciază ca fiind încălcate dispozițiile constituționale ale art. 1 privind statul român, art. 15 privind universalitatea, art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 44 alin. (1) privind dreptul de proprietate privată, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 73 alin. (3) lit. j) privind reglementarea prin lege organică a statutului funcționarilor publici, art. 115 privind delegarea legislativă și art. 135 alin. (2) lit. f) privind obligația statului de a crea condițiile necesare creșterii calității vieții.

Examinând excepția de neconstituționalitate formulată, Curtea constată următoarele:

Prin Decizia nr. 188 din 2 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 237 din 14 aprilie 2010, și Decizia nr. 190 din 2 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 224 din 9 aprilie 2010, Decizia nr. 713 din 25 mai 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 430 din 28 iunie 2010, Decizia nr. 620 din 12 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 539 din 29 iulie 2011, Curtea a respins excepții de neconstituționalitate cu motivări similare.

În privința criticilor de neconstituționalitate extrinseci, Curtea a observat că Guvernul a motivat situația extraordinară ca fiind determinată de:

— dificultățile întâmpinate cu privire la executarea hotărârilor judecătorești având ca obiect drepturi de natură salarială stabilite în favoarea personalului din sectorul bugetar;

— influența substanțială asupra bugetului de stat pe anul 2009 pe care o are executarea, în condițiile dreptului comun, a titlurilor executorii;

— necesitatea menținerii echilibrelor bugetare și, în mod implicit, nerespectarea angajamentelor interne și internaționale asumate de Guvernul României, inclusiv în ceea ce privește nivelul deficitului bugetar.

Curtea a analizat fiecare dintre aceste motive invocate de Guvern, pentru a stabili dacă implicațiile financiare legate de punerea în executare a hotărârilor judecătorești, în situația dată, se circumscriu situației extraordinare sau unor elemente de oportunitate. Curtea a stabilit că, în funcție de circumstanțele speței, implicațiile financiare legate de punerea în executare a hotărârilor judecătorești se pot constitui într-o situație extraordinară.

Astfel, Curtea, pornind de la premisa potrivit căreia situația de criză financiară mondială ar putea afecta, în lipsa unor măsuri adecvate, stabilitatea economică a țării și, implicit, securitatea națională, a analizat relevanța motivelor invocate de Guvern în adoptarea ordonanței de urgență criticate.

Primul motiv pentru justificarea situației extraordinare este cel ce vizează dificultățile întâmpinate cu privire la executarea hotărârilor judecătorești având ca obiect drepturi de natură salarială stabilite în favoarea personalului din sectorul bugetar. Un atare motiv privit *ut singuli* nu justifică existența unei situații

extraordinare, de aceea Curtea va proceda și la analizarea următoarelor două motive invocate de Guvern, respectiv influența negativă pe care executarea titlurilor executorii ar avea-o asupra bugetului de stat și creșterea deficitului bugetar. Aceste ultime două motive sunt susținute de faptul că valoarea titlurilor executorii având ca obiect drepturi de natură salarială stabilite în favoarea personalului din sectorul bugetar este foarte mare din moment ce nu este vorba despre titluri executorii singulare sau care afectează un anume domeniu de activitate, ci despre o chestiune sistemică, la nivel statal. Nici aceste motive privite *ut singuli* nu justifică existența unei situații extraordinare, însă, privind toate cele 3 motive în mod cumulativ și plecând de la premisa că situația de criză financiară mondială ar putea afecta, în lipsa unor măsuri adecvate, stabilitatea economică a țării și, implicit, securitatea națională, Curtea Constituțională a ajuns la concluzia că, în cauza de față, există un grad mare de abatere de la obișnuit, și anume de la condițiile concrete în care executarea titlurilor executorii se face cu respectarea Codului de procedură civilă, respectiv a Ordonanței Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 81 din 1 februarie 2002, după caz, astfel încât consideră că există o situație extraordinară în sensul art. 115 alin. (4) din Constituție. Prin urmare, Curtea a constatat că există o stare de fapt obiectivă, cuantificabilă și independentă de voința Guvernului, care pune în pericol un interes public, respectiv stabilitatea economică a statului român.

De asemenea, Curtea a mai arătat că ordonanța de urgență a fost adoptată în vederea atenuării efectelor unei stări de criză economică generalizată. O atare finalitate economică implica, în mod necesar și neechivoc, o reglementare juridică primară, rapidă, unitară și energică. În consecință, adoptarea măsurii criticate reclama, în mod indubitabil, urgență; or, reglementarea urgentă a situației rezultate în condițiile de criză economică nu putea fi făcută în mod rapid și rezonabil nici prin asumarea răspunderii Guvernului în fața Camerei Deputaților și a Senatului asupra unui proiect de lege și nici prin adoptarea unui proiect de lege cu procedura de urgență. În aceste condiții, pentru conservarea stabilității economice a statului, singurul instrument rămas la îndemâna Guvernului a fost adoptarea unei ordonanțe de urgență.

Pentru aceste motive, Curtea a constatat că reglementarea criticată îndeplinește exigențele urgenței prevăzute în art. 115 alin. (4) din Constituție.

În privința criticilor de neconstituționalitate intrinsecă, prin deciziile menționate, Curtea a reținut că pretinsa încălcare a prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (4) privind principiul separației și echilibrului puterilor în stat nu poate fi reținută din moment ce Guvernul nu refuză aplicarea hotărârilor judecătorești, ci, din contră, le recunoaște și își ia angajamentul ferm de a le executa întocmai potrivit criteriilor rezonabile și obiective stabilite în actul normativ contestat. Prin urmare, Curtea constată că ordonanța de urgență nu este o măsură prin care se interzice nici măcar temporar executarea unei hotărâri judecătorești și, în consecință, nu reprezintă o imixtiune a puterii legislative în procesul de realizare a justiției.

De asemenea, s-a reținut, în esență, că nu există nicio discriminare între debitori, în sensul că statul ca debitor și-ar aroga mai multe drepturi decât debitorii persoane de drept privat în ceea ce privește executarea hotărârilor judecătorești. Atât în jurisprudența Curții Constituționale, cât și în cea a Curții Europene a Drepturilor Omului, s-a stabilit că o deosebire de tratament juridic este discriminatorie atunci când nu este justificată în mod obiectiv și rezonabil, aceasta însemnând că nu urmărește un scop legitim sau nu păstrează un raport

rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și obiectivul avut în vedere. Or, măsura contestată urmărește un scop legitim — asigurarea stabilității economice a țării — și păstrează un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și obiectivul avut în vedere — executarea eşalonată a hotărârilor judecătorești în cauză. Astfel, situația particulară ivită și motivată prin existența unei situații extraordinare este una care reclamă o diferență evidentă de tratament juridic.

În ceea ce privește pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 21 alin. (1)—(3) din Constituție privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil și ale art. 6 paragraful 1 și art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea Constituțională a reținut că actul normativ criticat este o măsură de natură să întărească finalitatea procesului judiciar, în sensul că reprezintă un prim pas important al debitorului de a-și executa creanța. Faptul că acesta își execută creanța într-o perioadă de 3 ani nu reprezintă o durată excesivă a executării unei hotărâri judecătorești, datorită caracterului sistemic al problemelor apărute în legătură cu executarea titlurilor executorii ale personalului bugetar. De altfel, chiar și Curtea Europeană a Drepturilor Omului, soluționând Cererea nr. 60.858/00 și pronunțând Decizia de admisibilitate din 17 septembrie 2002 în *Cauza Vasyľ Petrovych Krapyvnytskiy împotriva Ucrainei*, a apreciat că un termen de 2 ani și 7 luni de executare a unei hotărâri judecătorești nu este excesiv în condițiile concrete ale cauzei, respectiv lipsa vădită de fonduri a unității militare debitoare. Totodată, Curtea a observat că Guvernul român nu numai că nu refuză executarea hotărârilor judecătorești, ci se obligă la plata eşalonată a sumelor prevăzute prin acestea. Executarea eşalonată a unor titluri executorii care au ca obiect drepturi bănești nu este interzisă în niciun mod de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale; executarea *uno icto* constituie doar o altă modalitate de executare, fără ca acest lucru să însemne că este singura și unica modalitate posibilă de executare pe care Guvernul o poate aplica.

Cu privire la dreptul de proprietate, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că despăgubirea recunoscută printr-o decizie definitivă și executorie constituie un bun în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție; neexecutarea plății într-un termen rezonabil constituie deci o atingere a dreptului reclamantului la respectarea bunurilor, ca și faptul că lipsa de lichidități nu poate justifica un asemenea comportament (Hotărârea din 19 octombrie 2000, pronunțată în *Cauza*

Ambrosi împotriva Italiei, Hotărârea din 7 mai 2002, pronunțată în *Cauza Burdov 1 împotriva Rusiei*). Guvernul, prin adoptarea ordonanței de urgență criticate, nu neagă existența și întinderea despăgubirilor constatate prin hotărâri judecătorești și nu refuză punerea în aplicare a acestora. Măsura criticată este mai degrabă una de garantare a dreptului de proprietate asupra bunului dobândit în sensul Convenției, fiind deci o aplicare a art. 44 alin. (2) din Constituție, în condițiile unei crize financiare accentuate.

Având în vedere cele de mai sus, nu a putut fi reținută nici încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Neintervenind elemente noi de natură a determina schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, considerentele și soluția deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față în raport cu dispozițiile legale contestate.

Distinct de cele arătate în deciziile menționate, Curtea reține că nu există nicio discriminare între diversele categorii de debitori, măsura criticată aplicându-se tuturor persoanelor aflate în ipoteza normei; mai mult, și alte acte normative ulterioare (Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2010 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 162 din 12 martie 2010, sau Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 45/2010 pentru modificarea art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 337 din 20 mai 2010) au eşalonat plata sumelor prevăzute prin hotărâri judecătorești având ca obiect acordarea unor drepturi de natură salarială stabilite în favoarea personalului din sectorul bugetar.

Curtea mai observă că art. 135 alin. (2) lit. f) din Constituție nu este incident în cauză, întrucât conținutul normativ al ordonanței de urgență nu vizează domeniul de aplicare al textului constituțional invocat.

În consecință, din moment ce nu există nicio încălcare a vreunui drept sau vreunei libertăți fundamentale, nu se poate reține nici încălcarea art. 15 din Constituție. În fine, întrucât măsurile legale criticate nu pun în discuție caracterul de stat de drept al României, nu se poate ajunge nici la concluzia încălcării art. 1 din Constituție.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, excepție ridicată de Maria Trandabăț, Szekeres Csiki Iosif și Teodor Gavrilesco în dosarele nr. 18.884/4/2010, nr. 28.258/299/2009 și nr. 13.037/196/2010 ale Judecătoriei Sectorului 4 București, Judecătoriei Sectorului 1 București și Judecătoriei Brăila.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 noiembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.535

din 28 noiembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea, în ședința publică din data de 4 octombrie 2011, a reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, excepție ridicată de Lenuța Acriva în Dosarul nr. 13.061/196/2010 al Judecătoria Brăila — Secția civilă, precum și de Vasile Mustăța și Tudorel Răzmeriță în dosarele nr. 3.397/233/2011 și nr. 6.559/233/2011 ale Judecătoria Galați — Secția civilă și care formează obiectul dosarelor Curții Constituționale nr. 483D/2011, nr. 981D/2011 și 992D/2011.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 4 octombrie 2011, când, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, Curtea a dispus conexarea dosarelor nr. 981D/2011 și 992D/2011 la Dosarul nr. 483D/2011, care a fost primul înregistrat, iar în temeiul art. 57 și art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, a dispus amânarea pronunțării pentru data de 25 octombrie 2011, 2 noiembrie 2011, 10 noiembrie 2011 și 28 noiembrie 2011.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierea din 28 februarie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 13.061/196/2010, **Judecătoria Brăila — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar.**

Prin Încheierea din 10 iunie 2011 și Sentința civilă nr. 6.848 din 21 iunie 2011, pronunțate în dosarele nr. 3.397/233/2011 și nr. 6.559/233/2011, **Judecătoria Galați — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar.**

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Lenuța Acriva, Vasile Mustăța și Tudorel Răzmeriță în cauze având ca obiect soluționarea unor contestații la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia arată că prin Ordonanța de urgență a Guvernului

nr. 71/2009 drepturile salariale ale cetățenilor și „materializarea acestora”, consfințite printr-o hotărâre judecătorească definitivă, nu sunt garantate. Este încălcat art. 16 din Constituție, deoarece statul este scutit de plata creanțelor datorate cetățenilor săi, fără a fi penalizat, în schimb, orice cetățean, inclusiv personalul bugetar afectat de această ordonanță de urgență, este supus penalităților fiscale cu dobânzi la eventuale restanțe la impozite sau alte dări către statul român. Prevederile criticate creează și o discriminare între personalul bugetar care lucrează în aparatul juridic și ceilalți bugetari, întrucât „primii pot continua executările începute pentru drepturile salariale, pe când bugetarilor din alte sectoare de activitate li se suspendă de drept orice executare silită începută”.

În opinia autorilor excepției sunt înfrânte și prevederile art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție, care prevăd că statutul funcționarilor publici se reglementează prin lege organică, întrucât prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 se împiedică „producerea efectelor unei legi organice” prin care au fost reglementate atât statutul, cât și drepturile salariale ale funcționarilor publici.

Consideră că este încălcat și art. 53 din Constituție, deoarece Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 nu respectă cerințele prevăzute de aceste dispoziții constituționale, în mod special cele referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți numai prin lege, dacă situația o impune și măsura restrângerii trebuie să fie aplicată în mod nediscriminatoriu și fără a aduce atingere dreptului sau a libertății.

De asemenea, prin lipsirea personalului din sectorul bugetar de folosirea sumelor de bani ce i se cuvin ca remunerație, pe o perioadă îndelungată, sunt încălcate prevederile constituționale referitoare la crearea condițiilor necesare pentru creșterea calității vieții.

Judecătoria Brăila — Secția civilă, în Dosarul nr. 483D/2011, apreciază că dispozițiile criticate sunt neconstituționale în măsura în care prin acest act normativ se suspendă executarea unor hotărâri judecătorești având ca obiect creanțe împotriva statului, care sunt garantate în temeiul art. 44 alin. (1) din Constituție, creanțele având caracterul unui bun în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Judecătoria Galați — Secția civilă, în Dosarul nr. 981D/2011, arată că dispozițiile criticate sunt neconstituționale. Se arată că prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 se instituie o procedură specială, derogatorie, în considerarea calității de debitor al statului, procedură ce înlătură dreptul creditorului de a urmări silit sumele de bani aparținând domeniului privat al statului, deși acestea sunt supuse regimului de drept comun. Astfel, se conferă statului, deși este debitor, privilegiul de a amâna și eșalona sumele din bugetele instituțiilor publice necesare executării obligațiilor de plată față de creditori.

De asemenea, consideră că, totuși, prevederile criticate restrâng accesul la justiție, prin blocarea totală a fazei executării, dându-se posibilitatea organelor administrative ale statului să prelungească în mod nejustificat executarea titlurilor executorii deținute de personalul care lucrează în cadrul instituțiilor

bugetare. Prin crearea unui regim juridic special, derogatoriu și privilegiat față de cel de drept comun se înfrânge principiul constituțional al egalității modului de ocrotire a proprietății private. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 este neconstituțională și contravine și art. 1, 21 și 125 din Legea fundamentală, întrucât, prin intervenția legiuitorului într-un domeniu de competență exclusivă a instanțelor judecătorești, cum este cel al suspendării executării silită, se încalcă principiul separației puterilor în stat, iar prin împiedicarea creditorilor de a-și valorifica drepturile se încalcă principiul accesului liber la justiție, executarea silită fiind una din componentele procesului civil.

În Dosarul nr. 992D/2011 apreciază că dispozițiile criticate sunt constituționale în raport cu criticile formulate de autorul excepției, însă sunt neconstituționale pentru alte motive care nu fac obiectul analizei cauzei de față, acestea vizând ocrotirea proprietății private, separația puterilor în stat și liberul acces la justiție.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul, în Dosarul nr. 483D/2010, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, punctul de vedere al Guvernului, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 416 din 18 iunie 2009.

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3) referitor la valorile supreme ale statului român, art. 16 alin. (1) potrivit căruia „*Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice*”, art. 73 alin. (3) lit. j) referitor la reglementarea prin lege organică a statutului funcționarilor publici, art. 135 lit. f) privind creșterea condițiilor necesare pentru creșterea calității vieții și art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține că, prin mai multe decizii, a constatat constituționalitatea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 în raport cu critici similare de neconstituționalitate.

Astfel, Curtea a reținut că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 reglementează eșalonarea plății unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar. Instituirea acestei măsuri a fost determinată de existența unui număr substanțial de cauze având ca obiect acordarea de drepturi salariale, care a condus la o imposibilitate a autorității statale de a executa hotărârile judecătorești pronunțate deja în această materie, în special în actualul context de criză economică. Adoptarea actului normativ supus controlului de

constituționalitate a fost determinată de circumstanțele excepționale care au impus instituirea unor măsuri prin care să fie limitată temporar exercitarea drepturilor decurgând din hotărârile judecătorești irevocabile pronunțate în materia respectivă, fără ca prin aceasta să se aducă atingere înseși substanței acestor drepturi.

Pentru a evita devalorizarea sumelor ce fac obiectul titlurilor executorii, ordonanța de urgență prevede că acestea se actualizează cu indicii de prețurilor de consum, ceea ce garantează o executare în totalitate a creanței. Acest mecanism asigură executarea integrală a titlului, acordând totodată statului posibilitatea să identifice resursele financiare necesare achitării acestor sume.

Așa fiind, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 are în vedere rezolvarea unei situații extraordinare, prin reglementarea unor măsuri cu caracter temporar și derogatorii de la dreptul comun în materia executării hotărârilor judecătorești. Măsurile instituite urmăresc un scop legitim — asigurarea stabilității economice a țării — și păstrează un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și obiectivul avut în vedere — executarea eșalonată a hotărârilor judecătorești în cauză. Totodată, măsurile reglementate au un caracter pozitiv, în sensul că Guvernul recunoaște obligația de plată a autorității statale și se obligă la plata eșalonată a titlurilor executorii, modalitate de executare impusă de situația de excepție pe care o reprezintă, pe de o parte, proporția deosebit de semnificativă a creanțelor astfel acumulate împotriva statului și, pe de altă parte, stabilitatea economică a statului român în actualul context de criză economică națională și internațională.

Curtea a constatat că nu se poate reține existența niciunei discriminări între debitori, în sensul că statul ca debitor și-ar aroga mai multe drepturi decât debitorii persoane de drept privat în ceea ce privește executarea hotărârilor judecătorești. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că o deosebire de tratament juridic este discriminatorie atunci când nu este justificată în mod obiectiv și rezonabil, aceasta însemnând că nu urmărește un scop legitim sau nu păstrează un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și obiectivul avut în vedere. În acest sens, a se vedea hotărârile pronunțate în cauzele „*Aspecte privind regimul lingvistic în școlile belgiene*” împotriva Belgiei, 1968, paragraful 10, *Marckx împotriva Belgiei*, 1979, paragraful 33, *Rasmussen împotriva Danemarcei*, 1984, paragraful 38, *Abdulaziz, Cabales și Balkandali împotriva Regatului Unit*, 1985, paragraful 72, *Gaygusuz împotriva Austriei*, 1996, paragraful 42, *Larkos împotriva Cipru*, 1999, paragraful 29, *Bocancea și alții împotriva Moldovei*, 2004, paragraful 24. Totodată, în conformitate cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, statele beneficiază de o anumită marjă de apreciere în a decide dacă și în ce măsură diferențele între diversele situații similare justifică un tratament juridic diferit, iar scopul acestei marje variază în funcție de anumite circumstanțe, de domeniu și de context. În acest sens, a se vedea hotărârile pronunțate în cauzele „*Aspecte privind regimul lingvistic în școlile belgiene*” împotriva Belgiei, 1968, *Gaygusuz împotriva Austriei*, 1996, *Bocancea și alții împotriva Moldovei*, 2004.

Or, în cauza de față, măsura contestată urmărește un scop legitim — asigurarea stabilității economice a țării — și păstrează un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și obiectivul avut în vedere — executarea eșalonată a hotărârilor judecătorești în cauză. Astfel, situația particulară ivită și motivată prin existența unei situații extraordinare este una care reclamă o diferență evidentă de tratament juridic.

În acest sens sunt, spre exemplu, Decizia nr. 1.151 din 28 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 764 din 16 noiembrie 2010, Decizia nr. 188 din 2 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României,

Partea I, nr. 237 din 14 aprilie 2010, Decizia nr. 190 din 2 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 224 din 9 aprilie 2010, Decizia nr. 712 din 25 mai 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 416 din 22 iunie 2010, Decizia nr. 713 din 25 mai 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 430 din 28 iunie 2010, Decizia nr. 714 din 25 mai 2010, publicată în Monitorul Oficial al României,

Partea I, nr. 422 din 24 iunie 2010, Decizia nr. 823 din 22 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 611 din 30 august 2010.

Neintervenind elemente noi de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, excepție ridicată de Lenuța Acriva în Dosarul nr. 13.061/196/2010 al Judecătoria Brăila — Secția civilă, precum și de Vasile Mustăștea și Tudorel Răzmeriță în dosarele nr. 3.397/233/2011 și nr. 6.559/233/2011 ale Judecătoria Galați — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 noiembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionița Cochintu

ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI

BANCA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI

ORDIN

privind dispunerea radierii din Registrul general al instituțiilor financiare nebankare a Societății Comerciale MIDAL LEASING IFN — S.A.

Având în vedere imposibilitatea desfășurării de către Societatea Comercială MIDAL LEASING IFN — S.A. a activității de creditare, conform prevederilor art. 14 alin. (1) din Legea nr. 93/2009 privind instituțiile financiare nebankare, cu modificările și completările ulterioare, ca urmare a intrării în faliment,

în baza art. 28 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 93/2009, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 35 din Legea nr. 312/2004 privind Statutul Băncii Naționale a României,

Guvernatorul Băncii Naționale a României emite următorul ordin:

Articol unic. — Se dispune radierea din Registrul general al instituțiilor financiare nebankare a Societății Comerciale MIDAL LEASING IFN — S.A., cu sediul în municipiul București, șos. Pantelimon nr. 111A, sectorul 2, înregistrată la oficiul

registrului comerțului cu nr. J40/6540/2000, cod unic de înregistrare 13190896, înscrisă în Registrul general al instituțiilor financiare nebankare, ținut la Banca Națională a României, la secțiunea h) „Leasing financiar” cu nr. RG-PJR-41-080161.

Guvernatorul Băncii Naționale a României,
Mugur Constantin Isărescu

București, 10 ianuarie 2012.

Nr. 20.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2012 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	900	1.200	330	120
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	144	1.500		140
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	200	2.250		200
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	435	430		40
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	4.800	1.720		160
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	250	1.600		150
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	48	540		50
8.	Colecția Legislația României	4	450	120	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	750		70

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2012 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	50	130	330	790	1.740	500	1.250	3.130	7.510	16.520
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000
Autentic+ExpertMO	130	330	830	1.990	4.380	1.300	3.250	8.130	19.510	42.920

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	600	1.500	3.750	9.000	19.800
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600
Autentic+ExpertMO	150	380	950	2.280	5.020	1.500	3.750	9.380	22.510	49.520

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia

50 lei/an

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

